

Titlu original (eng.): Too many loves

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
RENIER, ELIZABETH**

La bine și la rău / Elizabeth Renier

Traducător: Geogeta Constantin

București: Editura și Tipografia Alcris, 2021.

ISBN 978-606-736-445-3

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

ELIZABETH RENIER

La bine și la rău

Traducerea și adaptarea în limba română de:

Geogeta Constantin

Editura și Tipografia

ALCRIS

***Ultimele apariții ale colecției
"EL și EA":***

1105	Helen Bianchin	-Magia desertului
1106	Mary Adler	-Riscul meseriei
1107	Stephane Ardant	-Noapte de magie neagră
1108	Marge Smith	-Muntele pasiunii
1109	Penny Jordan	-Amantul doamnei Parish
1110	Dale Ketcham	-Perechea potrivită
1111	Carole Dean	-Insula din Caraibe
1112	Violet Winspear	-Castelul
1113	Louise Lawson	-O aventură incitantă
1114	Ramona Kissy	-Favorita
1115	Mary Meredith	-Îngerul cu aripi frânte
1116	Lucy Wayne	-Legătura amoroasă
1117	Mavis Heath-Miller	-Insula întunecată
1118	Anne Hampson	-Într-o zi
1119	Penny Jordan	-Captiva dorinței
1120	Valerie Parv	-Schimbare avantajoasă
1121	Rosemary Carter	-Dacă întorci spatele trecutului
1122	Rachel Elliot	-Fantezia iubirii
1123	Flora Kidd	-Sebastian și Aurore
1124	Norma Weston	-Logodnicul altei femei
1125	B.J. James	-Pasărea paradisului
1126	Eugenia Riley	-Încăpățânata Cenușăreasă
1127	Ginna Gray	-Promisiunea
1128	Charlotte Lamb	-O dragoste imposibilă
1129	Mona Tyson	-Inimi rănite
1130	Christine Orban	-Cântec de dragoste
1131	Melodie Adams	-O iubire ca-n povești
1132	Sandy Keene	-Teama de necunoscut
1133	Laura Resnick	-Nopti fermecate la tropice

Capitolul 1

Lorelei nu va putea să uite noaptea aceea. Își va aminti întotdeauna luminile orașului în valea de jos, firmele dansând ca niște fluturi fermecați în aerul toamnei. Își va aminti cântecele radioului din mașină și căldura plăcută a radiatorului. Nu putea să uite brațul lui Dean în jurul ei, puternic și tandru și cuvintele lui de dragoste șoptite la ureche. Își va aduce aminte cum o întinsese încet pe scaunul din spate al mașinii, mâinile lui mângâindu-i trupul.

Nu conta că mătușa Louise ar fi fost șocată aflând ce făcea. Nu mai era nimic pe lume decât ea și Dean, conștientă doar de faptul că ea era femeie și el bărbat, că o dorea la

fel de mult cum îl dorea ea.

Se pare că ceea ce se întâmplase fusese dictat de soartă, se gândea Lorelei în timp ce mergea cu Sally Mealor.

Veneau de la un oficiu juridic aflat la câteva blocuri depărtare, unde fuseseră la un interviu pentru o slujbă și fuseseră respinse pentru că nu aveau experiență.

– Cum vor să acumulăm experiență, se plânse Sally Mealor, dacă nimeni nu ne angajează?

– Ai dreptate, spuse Lorelei.

Era reacția obișnuită a lui Sally, pe care Lorelei care o considera plângăcioasă și nu prea drăguță. Chiar dacă nu reușea să se angajeze, Lorelei atrăgea interesul celor care o interviewau, cu picioarele ei frumoase, pieptul plin și cu formele plăcute ale corpului. Asta o făcuse nervoasă la început, dar apoi realizase că acești bărbați nu erau diferiți de băieții de la școală, doar că erau mai în vârstă. Cu timpul se relaxase, văzând că făcea impresie asupra bărbaților. Este adevărat că nu avea experiență, dar faptul că plăcea bărbaților era un fel de consolare. Teatrul Harvey apăru în fața lor cu reclama anunțând „Pânza de aur” – cu Muriel Hayden în rolul principal – ultimele trei zile de reprezentație.

Sally făcu o grimasă.

– Ce nume caraghios pentru o piesă. De altfel, pe mine nu mă interesează. Știu că mamei i-ar plăcea. Muriel Hayden apărea în filme mult înainte de vremea noastră. Tata n-o ducea la filme. Spunea că putem s-o vedem pe Muriel la televizor mai târziu și n-o să ne coste nimic.

Lorelei zâmbi, deși nu găsea situația amuzantă. Când se va mărita și va dori să vadă o piesă, îl va ruga pe soțul ei s-o ducă la teatru.

Sally se uită la ceas.

– O să piedem autobuzul.

– Vreau să mă uit la fotografii, spuse Lorelei. Du-te înainte, dacă vrei.

Sally o privi, ezitând.

– Nu, o să te aștept, spuse ea.

În spatele geamurilor erau afișe cu distribuția și regizorul, precum și fotografii ale actorilor și scene din piesă.

– Asta e Muriel Hayden, zise Sally arătând cu degetul. O femeie brunetă le privea din fotografie. Părul ei era strâns într-o coafură simplă, ochii fin conturați, dinții albi și pielea fără cusur. Zâmbea, dar avea o privire obosită.

– Arată foarte tânără, spuse Lorelei.

– Mama spunea că apărea în filme mute, așa că nu poate fi atât de tânără pe cât pare. Este probabil efectul machiajului.

Dar Lorelei n-o asculta. Privirea ei urmărea celelalte fotografii. Cea din dreapta și cele din jurul portretului lui Muriel Hayden erau scene din piesă. O fotografie îi atrase atenția.

Un tânăr blond îi zâmbea din fotografie și Lorelei își ținu respirația; se uită pe furiș la Sally, să vadă dacă o observase.

Dar Sally privea celelalte fotografii, așa că Lorelei se întoarse la tânărul care părea că o privește din fotografie.

Părul lui era pieptănat cu cărare pe o parte. Avea ochi deschiși la culoare, probabil albaștri, dar nu-și amin-tea unde îi mai văzuse.

Sally era în spatele ei.

– Mai bine am pleca, Lorelei, altfel vom pierde autobuzul.

– Rămân aici, zise Lorelei, deoarece vreau să văd piesa. Hotărârea, destul de stranie, n-o surprinse.

– De ce n-ai merge și tu cu mine? Am putea mânca apoi la restaurantul chinezesc.

Sally clătină din cap.

– Nu pot, și în afară de asta, nu-mi plac piesele de

teatru. După cum cred că ți-am spus, în seara asta e un program interesant la televizor. Și apoi, mătușa ta nu s-ar bucura dacă ai rămâne, nu-i așa?

Nu, gândi Lorelei, dar se hotărî.

– Ia-o înainte și te sun mâine, să-ți spun cum a fost.

– Bine, zise Sally. Poate o să mergem altă dată.

– Sigur, zise Lorelei.

Sally își continuă drumul în josul străzii. Acum, se întuneca și începeau să se aprindă luminile.

Lorelei își îndreptă atenția asupra bărbatului din fotografie. Acum, fața lui îi părea familiară și-i zâmbea parcă ei personal. Lorelei simți un fel de emoție și-i zâmbi tânărului din fotografie.

Se duse la casă și întrebă la ce oră începe spectacolul; folosi aproape toți banii de masă pe săptămâna aceea ca să ia un bilet la balcon.

Vocea ei încerca să sune indiferentă.

– Apropo, o întrebă ea pe femeia între două vârste care vindea bilete, cine e actorul din fotografia aceasta?

Arată fotografia pe care femeia nu se obosi s-o privească.

– Dean Richards, răspunse ea fără entuziasm.

– Nu cred că am auzit de el, zise Lorelei.

Vânzătoarea de bilete clătină din cap.

– Am auzit că este un protejat al doamnei Hayden.

– Oh! făcu Lorelei.

Era evident că vânzătoarea nu avea chef să continue discuția.

– Mulțumesc.

Puse apoi biletul în poșetă și cu ochii la fotografia lui Dean Richards, ieși afară și așteptă să se schimbe lumina la stop. Mâncarea chinezească n-avea haz fără cineva cu care s-o împartă. Mai bine înghițea ceva de circumstanță în barul de vizavi și oricum nu-i rămăseseră prea mulți bani după ce cumpărase biletul.

Stopul se schimbă, traversă și curând stătea la o masă, comandând un sandviș și o Coca-Cola.

Așteptă ca tânărul să pregătească sandvișul și se gândi să-i telefoneze mătușii Louise. Nu-i plăcea s-o facă, deoarece o va dojeni și va insista să vină imediat acasă. Dar dacă nu i-ar telefona, ar suna-o probabil pe Sally și alte prietene, poate chiar la poliție, ca să afle pe unde umblă plimbăreata ei nepoată.

Lorelei se ridică și se îndreptă spre cele două cabine telefonice aflate într-un colț. Una din acestea era ocupată de o grăsană care se înghesuise în cabină cu pachetele ei cu tot și vorbea cu însufletire. Lorelei intra în cealaltă cabină și închise ușa, încercând să ignore

vocea ascuțită a femeii, care trecea prin peretele despărțitor prea subțire. Fisa ei alunecă în aparat și formă numărul. Telefonul sună o dată, apoi fu ridicat.

– Alo, mătușă Louise, zise Lorelei.

– Lorelei, eram îngrijorată din cauza ta. Ar fi trebuit să fii acasă de vreo jumătate de oră. Am sunat la Sally Mealor, dar nici ea n-a ajuns. Unde ești?

– Totul e-n regulă, răspunse Lorelei. Sunt cu Sally.

Mâncăm un sandviș, apoi ne ducem la bibliotecă.

– Bine, spuse mătușa Louise. Ai fi *putut* să mă suni.

– Dar *te sun*, doar vezi. Suntem în siguranță, nu te teme. Ne vedem mai târziu.

– Bine, fii atentă, dragă.

– O să fiu. La revedere.

Lorelei închise. Avea uneori impresia că mătușa Louise părea dezamăgită că nu i se întâmpla nimic nepoatei sale. Nu se confirma teoria ei conform căreia nicio tânără fată nu mai era în siguranță pe stradă și dacă nu erau acasă la ora nouă și jumătate, ceva groaznic li se va întâmpla cu siguranță.

Lorelei se întoarse la masă, unde găsi un sandviș cu ou și cu salată, o Coca-Cola și nota de plată. Tânărul chelner era ocupat cu spălatul vaselor și-i zâmbi când se așeză.

Avea dinți murdari și coșuri pe față. Boneta albă era pusă pe ceafă, astfel încât părul lung și blond să-i iasă afară din ea, împletit în codițe complicate. Lorelei nu-i întoarse zâmbetul. Mâncă încet sandvișul, întrebându-se dacă o să-și găsească vreodată o slujbă în orașul ăsta. Lorelei Goodwin avea optsprezece ani, era drăguță și inteligentă, dar nu găsea de lucru. Urmase cursuri comerciale la colegiu, dar singurele slujbe pe care le găsisese în timpul vacanțelor erau de vânzătoare la magazin. Știa să dactilografieze cincizeci de cuvinte pe minut cu destulă acuratețe, dar nu erau posturi libere.

„Poate, gândi ea, ar trebui să plec din Attica”. Nu era centrul universului, cum gândeau rudele ei, nici măcar centrul statului. Poate ar trebui să plece la New York, să-și ia o slujbă în reclamă, ca multe tinere pe care le cunoștea, dar gândul la marele oraș o speria și era sigură că mătușa ar găsi un milion de motive pentru care ar trebui să rămână acasă.

Și ar fi rămas cu siguranță. Măine, se va duce la oficiul de angajări și va încerca din nou. Era deprimantă alergătura asta după o slujbă. Nu părea să fie destinată unei cariere în afaceri. Dacă ar găsi un tânăr romantic – ca bărbatul din fotografia de la teatru – care s-o salveze din

mediul ei de viață atât de îngrădit...

Tocmai sorbea ultimele picături de Coca-Cola când ridicând ochii, văzu că tânărul cu coșuri pe față o privea insistent.

– Salut, zise el.

– Bună, răspunse Lorelei fără entuziasm.

– Sunt nou în oraș, spuse el. Numele meu este Lenny Prinz.

Lorelei zâmbi, se ridică de pe scaun și luă nota de plată.

– M-am... gândit că poate...

Băiatul ezită.

–Mă gândeam că poate vrei să ieși cu mine în oraș, sămbătă seara.

Părea atât de ușurat că reușise s-o spună, încât Lorelei trebui să se abțină să nu pufnească în râs.

– Mulțumesc, zise ea, dar am deja întâlnire cu cineva.

Merse la casă și plăti, apoi privi în urmă și Lenny Prinz îi făcu semn cu mâna. Ea salută din cap și ieși în stradă.

„Iată ce mă așteaptă” își zise ea. „Un soț de genul lui Lenny Prinz, o slujbă de vânzătoare într-un magazin și mătușa Louise păzindu-mă de necazuri”. Era deprimant. Se uită la ceas. Ora șase: mai era o oră și jumătate până să înceapă spectacolul. Strada era plină de mașini care